

1. fejezet: Isten szeret téged!

János első levelében olvassuk (1Jn 4,16): *„Megismertük és hittünk a szeretetben, amellyel Isten van irántunk. Az Isten szeretet, és aki kitart a szeretetben, az az Istenben marad, s az Isten is benne marad.”*

Isten maga a szeretet.

Amíg jól megy a sorunk, könnyű elhinnünk, hogy Isten szeret minket. De ha fölmerül egy probléma az életünkben, ha nehézségekbe ütközünk, vagy elveszítünk egy szeretett embert, Istenhez fordulunk, és azt kiáltjuk: „Hol vagy? Valóban szeretsz engem?”

Ápolónőként elsőáldozásra készítettem föl gyerekeket. Egyszer a következő témáról beszéltem: „Isten a szeretet”. Egy kilencéves kislány jelentkezett, és azt kérdezte: „Ha Isten a szeretet, miért halt meg tegnap éjjel a nagypapám?” A nagypapa teljesen váratlanul 55 évesen szívinfarktusból halt meg. Először azt mondtam: „Igazad van, hogy ezt gondolod. Mi, felnőttek is ugyanezt a kérdést tesszük föl. De figyelj: Isten egy ajándékokkal teli hegyet ad nekünk.” Felsoroltam a gyermeknek, mi mindene van: egy apja, egy anyja, sőt még egy dédmamája is. „És ha Isten a száz meg nem érdemelt ajándékból, amit nekünk adott, egyet visszavesz, akkor mi nem a megmaradt kilencvenkilencre gondolunk, ami még a mienk. Nem tudjuk, miért cselekszik valahogyan Isten; de egy veszteség nem annak a jele, hogy már nem, vagy kevésbé szeret minket.”

Sok évvel később ismét eljutottam ebbe a városba, és egy fiatal asszony megállította a kocsimat. „Margaréta nővér, nem ismer meg?” „Nem”, válaszoltam, „kicsoda Ön?” Válasz helyett csak azt mondta: „Isten a szeretet!” Ekkor ismét megjelent előttem a találkozás az elsőáldozási hittanon. Ezt a választ nem felejtette el többé a kislány. Aztán elmesélte nekem, hogy valóban megtapasztalta Isten szeretetét az életében.

Sirák fia könyvében olvassuk (Sir 17,1-2): *„Az embert is földből teremtette az Úr, s azt akarja, hogy oda újra visszatérjen. Pontosan kimérte napjainak számát, megszabta idejét, s a földön minden lény urává tette.”* Így van az életünkkel is: Isten megvalósítja velünk a tervét, és megszabja az életünk hosszát.

Isten azért teremtette az embert, hogy neki ajándékozhasa a szeretetét. De előbb még megteremtette neki az egész földet és a világegyetemet.

A Bibliában a Teremtés könyvében ez áll (Ter 1,1): *„Kezdetkor teremtette Isten az eget és a földet.”*

Később azt olvassuk, mi mindent teremtett Isten irántunk való szeretetből. Ezzel Isten mindent előkészített nekünk, amire szükségünk van. A 26. versben áll: Látjuk, milyen nagy Isten szeretete irántunk, hiszen a saját képmására teremtett minket: (Ter 2,7); *„Akkor az Úristen megalkotta az embert a föld porából és orrába lehelte az élet leheletét. Így lett az ember élőlényé.”*

Milyen jó a mi Istenünk! Leheletével ajándékozta nekünk az életet, mert Isten lehelete van bennem és benned, ezért élünk és lélegzünk. Isten maga van bennünk!

Olyan nagy az Ő szeretete!

Isten ismert már bennünket, mielőtt az anyaméhben létrejöttünk volna! Jeremiásnál olvassuk (Jer 1,5): *„Mielőtt megalkottalak anyád méhében, már ismertelek; mielőtt megszülettél volna, fölszenteltelek, és prófétául rendelvelek a nemzetek javára.”*

A zsoltáros mondja (Zsolt 139,13): „*Te alkottad veséimet, anyám méhében te szótted a testem.*” Nem akarjuk tudatosítani, hogy az Úr maga szótt bennünket az anyaméhben? Ha ez így van, miért vannak akkor emberek, akik ezt az életet az anyaméhben elpusztítják?

A születésemnél is ott volt a mi Istenünk. A 22. zsoltárban áll (Zsolt 22,10): „*Te hoztál elő az anyaméhből, jóvoltodból gond nélkül pihenhettem, anyám ölén.*” Isten a szülőkre bíz egy gyermeket, és átruházza rájuk a felelősséget, hogy hitben neveljék föl.

Isten ismeri a születésnapunkat is. Tudják ezt? A 139. zsoltárban olvassuk (Zsolt 139,16): „*szemed már látta tetteimet, s könyvedben mind felírta őket. Meghatározta napjaimat, mielőtt még egy is megjelent belőlük.*” Ehhez szeretnék Önöknek egy tapasztalatot elmesélni.

Egyszer a rendem áthelyezett egy másik házba. Csak rövid idő telt el, és az ottani előljárónő mindenképp meg akarta tudni a születési dátumom. De én nem akartam megmondani. Tíz nappal a megérkezésem után volt a születésnapom, vasárnap volt. Reggel egyedül ültem a kápolnában, és azt mondtam Jézusnak: „Ma van a születésnapom, Te tudod, különben senki nem tudja itt a házban.” A reggeli szolgálatadás után öt szál rózsát találtam a szobában, amiket azonnal vízbe tettem. Akkor jött egy nővér, és azt mondta, itt felejtette a rózsáit. Mikor látta, hogy én már vízbe raktam őket, egyet kivett a vázából, és nekem ajándékozta. Megköszöntem Istennek ezt a rózsát, és úgy éreztem, a születésnapomra kaptam. De még valami történt. Mikor délben az étkezőbe léptem, fehéren volt terítve az asztal, rózsák álltak rajta, és pezsgőspoharak. Nem gondoltam, hogy ez velem függ össze – csak akkor, mikor a főnöknő az asztali áldás után odajött hozzám, átölelt, és minden jót kívánt a születésnapomra. Azt mondta: „Jézus olyan nagyon szeret téged! Mert a mai szentmise alatt eszembe juttatta, hogy 16 évvel ezelőtt már töltöttél pár hónapot ebben a házban. Erre utánanéztam az iratokban, és megtaláltam a születésnapodat.” Ismeri Jézus a születésnapunkat?!

És ma az akkori főnöknő a nővértársam az újevangelizációs szolgálatunkban.

Ozeásnál ez így áll (Oz 11,3-4): „*Pedig én tanítottam meg járni Efraimot, a karomon hordoztam; mégsem ismerték el, hogy a gondjukat viseltem. Puha kötelékekkel vonzottam őket, a szeretet kötelékeivel. Olyan voltam hozzájuk, mint aki arcához emeli a csecsemőt; lehajoltam hozzá, enni adtam neki.*”

Itt azt olvassuk, hogy Isten nem csak azt tudja, mikor van a születésnapunk, hanem akkor is ott volt, mikor járni tanultunk. A karján hordozott minket. Ő az apánk és az anyánk. Minden éle szakaszunkban ott van, és mindent tud rólunk. Még a hajszálainkat is számon tartja: Máténál olvassuk (Mt 10,30): „*Nektek minden szál hajatok számon tartják.*”

Izajásnál azt mondja (Iz 46,4): „*Én öreg korotokig ugyanaz maradok, s míg meg nem öszültök, hordozlak titeket. Mint eddig is tettem, továbbra is viszlek, fenntartalak és megmentelek benneteket.*” Isten mindig velünk van!

Az Ő szeretete a halálunk után is velünk van. Jánosnál ez így áll (Jn 14,2-3): „*Atyám házában sok hely van, ha nem így volna, megmondtam volna nektek. Azért megyek el, hogy helyet készítsek nektek. Ha aztán elmegyek, és helyet készítek nektek, újra eljövök, és magammal viszlek benneteket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok.*”

Látjuk, hogy a mi Istenünk már az életünk kezdete előtt is velünk van, és velünk marad a földi életünk után is.

János első levelében olvassuk (1Jn 3,1): „*Nézzétek, mekkora szeretettel van irántunk az Atya: Isten gyermekeinek hívnak minket, és azok is vagyunk. Azért nem ismer minket a világ, mert őt sem ismeri.*” Mivel Isten gyermekei vagyunk, minden ember testvér: mindnyájan rokonok vagyunk! Mint gyermekeit annyira szeret minket, hogy a szíve értünk dobog! És így olvassuk Jeremiásnál (Jer 31,20b): „*Szívemnek meg kell indulnia, meg kell könyörölnöm rajtuk - mondja az Úr.*” Isten maga mondja nekünk, hogy a szíve értünk dobog. Ő irgalmas hozzánk.

És kiért dobog a te szíved? A világért vagy Istenért?

De ha a világot választod is, Isten akkor sem fogja visszavenni a hozzád való szeretetét.

Egyes emberek azt hiszik, szeretetpótlékot kell találniuk a drogokban, az alkoholban, vagy talán a szexben, mert még sosem tapasztaltak szeretetet életükben. Sok ember nem képes megérezni Isten szeretetét, mert az életükben valami akadályozza ezt. Ezek az akadályok abban állhatnak, hogy messze vannak Istentől, és nem akarnak róla semmit tudni. Sok ember fél Istenre bízni magát; érzik, hogy akkor változtatniuk kell az életükön.

És Isten szíve mégis különleges módon épp ezekért az emberekért ver. Isten nem hagyja el őket!

Isten utálja a bűnt, de szereti a bűnöst!

A zelai Müller plébános, aki azóta már meghalt, meghívott, hogy egy csoport fiatal előtt beszéljek Isten szeretetéről. Az előadóterem már tele volt, mire megérkeztem. A fiatalok nagy lelkesedéssel dicsőítő énekeket énekeltek. Hátról léptem be a terembe, és az oltárhoz akartam menni. Közben feltűnt nekem egy hosszú hajú, fülbevalós fiatal férfi, aki egész csöndben ült a leghátsó sorban. Közönyösen nézett rám. Miközben tovább akartam menni az oltárhoz, egy belső hangot hallottam, ami azt mondta: „Menj oda hozzá, és mondd meg neki, hogy szeretem!” Rögtön azt mondtam Jézusnak: „Szinte mindent meg akarok tenni, amit Te akarsz, de ezt most nem tudom.” Már a mikrofonnál álltam, amikor másodszor hallottam a hangot: „Mielőtt az Én szeretetemről beszélsz, menj vissza, és mondd meg a fiatal férfinak, hogy szeretem őt.” A fiatalok közben abbahagyták a dicsőítést, és rám néztek. Akkor a sorok között visszamentem, és halkán azt mondtam a fiatal férfinak: „Jézus szeret téged!” Aztán egész gyorsan előreszaladtam, meg se várva a reakcióját.

Miután másfél órát beszéltem Isten szeretetéről, és Jézus minden gyermekét erősen megérintette, a sorok között el akartam hagyni a termet. Ekkor el kellett mennem a fiatal férfi mellett. Oldalról ránéztem, hogy lássam, hogyan reagált, és észrevettem, hogy biccent a fejével, mintha azt mondaná, megértette, hogy Jézus valóban szereti őt. Erre gyorsan odamentem hozzá, a vállára tettem a kezem, és megkérdeztem, hogy van. Könnyekkel a szemében mondta nekem: „Máig sosem hallottam, hogy engem valaki szeret!” Erre időt szakítottam rá, és így elmesélte nekem a történetét:

„Nem ismertem a szüleimet. Egy gyermekotthonban nőttem föl. Sosem kaptam szeretetet. A szeretetet, amit sosem tapasztaltam a szüleimtől, mindenhol kerestem, de sehol sem találtam. Szükségemben elkezdtem kábítószerket szedni. De szeretet helyett csak még több sötétséget találtam az életemben. Istennek hála most egy kábítószerfüggőknek nyitott otthonban vagyok, és ma Önhöz küldött a vezető.” Aztán imádkoztam érte.

Négy héttel később fölhívott az intézet vezetője. Azt mondta, a fiatal férfi megszabadult a függőségétől, és elkezdett a kereszt alatt a többi kábítószer-függőért imádkozni.

Nem csodálatos, hogy az Úr eszközként használ bennünket? De ha én nem tettem volna meg, amit Jézus parancsolt nekem, mi lett volna akkor a fiatal férfiból?

Épp Dávid királyra kell gondolnom, ahogy Sámuel második könyvében áll (2Sám 12). Dávid király nagyot vétkezett, és az Úr elküldte hozzá Nátán prófétát. Neki kellett tudatosítania benne a bűneit, hogy megbánhassa azokat.

Így küld Jézus ma is sok Nátánt az emberekhez, akik bűnben élnek, hogy megtérjenek. De sok ember nem hallja a hívást.

János első levelében olvassuk (1Jn 4,9) „Az Isten szeretete abban nyilvánul meg bennünk, hogy az Isten elküldte a világba egyszülött Fiát, hogy általa éljünk.”: Tovább így áll a 10. versben: „A szeretet nem abban áll, hogy mi szeretjük Istent, hanem hogy ő szeret minket, és elküldte a Fiát bűneinkért engesztelésül.” Isten a saját fiát küldte el, hogy az általa az egész világ megmeneküljön.

Mikor még Indiában jártam iskolába, úgy volt, hogy a hindu és mohamedán lányok a hittanóra alatt kint vártak, amíg az általános tanítás elkezdődött. Akkoriban gyakran gondoltam: „Szegény lányok, egyikük sem kerül a mennybe!” Azóta megértettem, hogy Jézus azért jött a világba, hogy az egész emberiséget megmentse. Minden ember, aki hisz Jézusban, megmenekül. Hiszen Péter már akkoriban megtapasztalta, ahogy az Apostolok cselekedeteiben olvassuk: (ApCsel 10,34.35) „Péter így kezdte beszédét: *Valóban el kell ismernem, hogy az Isten nem személyválogató, mindenki kedves előtte, aki féli és az igazságosságot cselekszi, bármely nép fia is.*”

Indiában sokan jönnek a katolikus egyház keralai lelkigyakorlatos házaiba, keresztyének, mohamedánok és hinduk. Ilyenkor megtapasztalhattam, hogy mindenki megmenekül, mert tanúságot tettek, és sokan mindhárom területen (testileg, lelkileg, szellemileg) meggyógyultak, a meg nem keresztelek is, mert Jézus Krisztust befogadták a szívükbe, mint megmentőt és megváltót, és nagy bizalommal kiáltottak Jézushoz.

Erről egy hatásos tanúságtételt kaptunk Németországban. Egyik lelkinapunkra egy fiatalasszony jött az egykori Jugoszláviából. Egy kolléganője hozta magával. A fiatalasszony kíváncsi lett, mert a kolléganőjén pozitív változásokat figyelt meg. Ő egy kommunista-ateista családból származott; a nagymama előadásokat tartott az állami párt előtt. Istenről szinte semmit nem tudott ez a fiatalasszony. Csak egyszer járt egy szerb-ortodox templomban, de csak titokban, mert a templomlátogatásokat az államhatalom megakadályozta. A lelkinap az első pillanattól kezdve nagyon megérintette, és sokat kellett sírnia. Minden cselekményben részt akart venni, és a személyes áldáshoz is előrejött. A kézzel a kegyelmet, hogy a Szentlélekben nyugodjon. Látni lehetett az arcán, hogy a lelkében valami szép történik. Az imacsoportunk meglepődött, hogy Isten az Ő Szentlelkét olyan emberre is kiárasztja, aki nincs megkeresztelve.

Az Apostolok cselekedeteiben olvassuk (ApCsel 10,44-45): „Péter még be sem fejezte a beszédét, s a Szentlélek már szállt mindenkire, aki hallgatta a tanítást. A zsidókból lett keresztyének, akik Péterrel érkeztek, ámulatba estek, hogy a Szentlélek ajándéka a pogányokra is kiárad.”

2004 áprilisában megkeresztelkedett a fiatalasszony, elsőáldozó lett, és megbérmálkozott.

Sok ember, aki nem ismeri Istent, azt sem tudja, hogy Isten ismeri őt, és mindent tud róla. Isten tudja, mire van szükségünk, tudja, mi hiányzik nekünk.

1999-ben lelkigyakorlatot tartottam Medjugorje-ban, az azóta meghalt Slavko Barbaric atya meghívására. Közben odajött hozzám egy mohamedán fiú, nevezzük Alinak, és azt mondta: „Slavko atya küldött hozzád. Voltaképp nem akartam hozzád jönni, mert mohamedán vagyok. Allahhoz imádkozom, és nem ismerem a te Istened!” Én azt válaszoltam neki: „De az én Istenem ismer téged!” Ezt nem akarta elfogadni. Erre a csöndben Jézushoz imádkoztam: „Jézus, tudom, hogy ismered őt, hisz Te azért jöttél a világba, hogy az egész emberiséget megmentsd. Jézus mutass nekem az életéből egy képet, hogy elhiggye, hogy ismered őt.” Ebben a pillanatban arra kellett gondolnom, amit az Úr Jeremiás prófétán keresztül ígért

nekünk, méghozzá Jeremiás könyvében (Jer 33,3): „*Kiálts hozzám és meghallgatlak; nagy és megfoghatatlan titkokat akarok rád bízni, amelyekről még nem tudsz semmit.*” Nagy bizalommal hívtam Jézust, és Ő válaszolt nekem. Egyszerre láttam egy belső képet: Láttam egy halott madarat, ami a földön feküdt. Akkor azt mondtam a fiúnak: „Jézus egy halott madarat mutat nekem, ami a földön fekszik. Mit jelent ez neked?” A fiú teljesen meglepődött, és felkiáltott: „Nem, nem, ezt nem tudhatod! Tegnap fölhevített az anyukám Németországból, és elmondta, hogy a kedvenc madaram meghalt.” Erre elkezdett a fiú sírni. És egyszerre azt mondta: „Mégis elhiszem, hogy a te Istened ismer engem. Különben honnan tudnád, hogy a madár miatt tegnap éjjel nagyon szomorú voltam?” Miután Jézust megkértem, küldjön üzenetet ennek a fiúnak, és imádkoztam érte, felütöttem a Bibliát, és Izajásnál azt olvastam (Iz 43,5) „*Ne félj hát, mert veled vagyok! Napkeletről idehozom nemzetségedet, és összegyűjtelek napnyugatról.*”: (aztán hozzátettem az Ali nevet, ahol különben Izrael vagy Jákob állt), tehát: „Ne félj, Ali, mert én veled vagyok.”

A Bibliában újra és újra azt olvassuk, mennyire szeret minket Isten. Csak 366-szor olvassuk: „Ne félj, én veled vagyok.” 366-szor mondja Isten nekünk: „Ne félj, veled vagyok” vagy „Ne félj, nálad vagyok.” Mennyi vigaszt ad nekünk a mi szerető Istenünk, mikor minden nap elmondja nekünk, hogy Ő velünk van! Sőt a szökőéveket sem felejtette el!

Egy másik helyen, Izajás könyvében áll (Iz 49,15): „*De megfeledkezhet-e csecsemőjéről az asszony? És megtagadhatja-e szeretetét méhe szülöttétől? S még ha az megfeledkeznék is: én akkor sem feledkezem meg rólad.*”

Ehhez egy tanúságtétel egy dán lelkigyakorlatról, Koppenhágából. Egy résztvevő a bátyjával jött, aki elhozta autóval, és aztán menni akart. Megkérdeztem, nem akar-e részt venni a lelkigyakorlaton. Azt mondta: „Igen, de csak ma este.” Az asszony, akinek gitáron kellett volna kísérenie az énekeket, nem jött el. Ezért megkérdeztem, tud-e valaki hangszeren játszani. Az illető férfi azt mondta, van nála egy gitár az autóban. A dicsőítés után azt mondtam neki: „Olyan szépen játszott, nem akar a többi napra is itt maradni?” Igent mondott, mert akkoriban munkanélküli volt. A zárómisény, az áldozás után, mikor csönd volt, láttam egy még meg nem született gyermeket az anyaméhben, talán a második vagy harmadik hónapban. Egyszerre a következő sort is hallottam (Zsolt 27,10): „*Ha apám, anyám el is felednének, az Úr akkor is fölemelne.*”

Megértettem, hogy ez egy üzenet a csoport egyik tagjának. Ezért ki kellett mondanom hangosan is ezt az üzenetet. Egyeseket olyan mélyen megérintett, hogy hangosan zokogtak. A következő tanúságtételek során meglepetésemre odajött a gitáros, és azt mondta: „Ezen az üzeneten keresztül megértettem, hogy rólam van szó. Annyira megérintett, hogy Isten ismer engem és a helyzetem, és meg akarja menteni a gyermekem. Azt akarom mondani Önöknek, hogy én voltam, aki elhagytam a gyermeket. Mert amikor észrevettem, hogy az orosz barátnőm állapotos, elhagytam, és ő azt mondta, el akarja vetetni a gyermeket. Most gyorsan föl akarom hívni a barátnőm, hogy a gyermek életben maradjon, és minden rendbe jöjjön. Most már azt is tudom, miért kellett végigcsinálnom a lelkigyakorlatot.”

Isten nem tud minket elfelejteni. Sőt a nevünk a tenyerébe van írva. Mert így áll Izajásnál (Iz 49,16a): „*Nézd, a tenyeredre rajzoltalak.*”

Most szeretnék még egy tapasztalatot megosztani. Átéltettem, milyen nagy Isten szeretete, akkor is, ha mi egy s mást elfelejtünk. De Isten nem fogja elfelejteni, hiszen tudja a nevünket. Nem csak a nevünket tudja, hanem a helyzetünket is ismeri.

Egyszer a heidelbergi Szent Erzsébet kórházunkban töltöttem egy éjszakát. Mivel koránkelő vagyok, reggel elsőként érkeztem a ház kápolnájába. Nem tudtam, melyik padba térdelek, így

az utolsó előttibe térdeltem. A kápolnában körülbelül tizenkét pad volt. Minden padban több imakönyv feküdt. Kézbe vettem egy imakönyvet, és találtam benne egy szentképet. Csodálkozva vettem észre, hogy a szöveg angolul van, és megfordítottam a képet. Nem fogják elhinni, mit olvastam ott! Az édes nővérem fogadalmi képe volt: Egidia Valappila nővéré! (Megjegyzés: a fogadalmi kép egy kis szentkép egy bibliai hellyel a fogadalom emlékére, azaz a rendi fogadalmak letételére.)

Ebben a pillanatban jutott eszembe, hogy ő aznap teszi le Indiában a tanári államvizsgáját, és aggódott, hogy sikerül-e neki. Tulajdonképp én ezt már rég elfelejtettem! Szóhoz sem jutottam, hogy emlékeztetett Jézus, hogy imádkozzam érte. Ilyen a mi Istenünk!

Annyi könyv feküdt ott. És épp azt a könyvet vettem a kezembe, amiben a fogadalmi kép volt. – Dicsérjétek az Urat!

Később megtudtam, hogy sikerült a vizsgája. Megírtam a nővéremnek: „Tudod, Isten téged nem csak a neveden szólított, és azt mondta, hozzám tartozol! Jézus a tenyerébe is beírta a nevedet! (vö. Iz 49,16)” „*Nézd, a tenyeremre rajzoltalak; falaid szemem előtt vannak szüntelen.*”

Isten ismer minket! Ő mindent tud rólunk!

Isten több nekünk, mint apánk és anyánk! És ahogy már megtapasztaltuk, így áll a zsoltárban (Zsolt 27,10): „*Ha apám, anyám el is felednének, az Úr akkor is fölemelne.*” És Izajásnál (Iz 66,13): „*aki átvezette őket a tengeren, oly könnyen, mint a lovat a pusztában? Nem botladoztak többé,*” Hogy mennyire fontosak vagyunk a mi Istenünknek, Izajás könyvében is halljuk (Iz 43,4): „*Mert drága vagy a szememben, mert becses vagy nekem és szeretlek. Embereket adok oda érted, és nemzeteket az életedért.*” Istennek mindnyájan értékesek vagyunk, és Jézus Krisztus azért jött a világba, hogy megmentsse a bűnösöket! Dicsérjétek az Urat!

Jánosnál (Jn 4,4) „*így keresztül kellett mennie Szamarián*” találjuk Jézus és a samáriai asszony beszélgetését. Jézus sokat fáradt ezzel az asszonnal, aki bűnben élt. Újra és újra fáradozott vele, míg meg nem értette, hogy az Úr az, maga a Messiás, aki előtte áll. A 25. és a 26. versben így áll: „*Az asszony azt felelte rá: "Tudom, hogy eljön a Messiás, azaz a Fölkent, s amikor eljön, mindent tudunkra ad."* Jézus erre kijelentette: "*Én vagyok az, aki veled beszélek.*"

Mivel Jézus maga törődött vele, egy olyan személlyé vált, aki tanúságot tett Jézus Krisztusról! Ez után a beszélgetés után a samáriai asszony a faluba rohant, és mindenkinek elmesélte, hogy Jézus mindent tudott róla, hogy minden bűnét tudatosította benne, és mégsem utasította el! Ez megszabadította őt! Alleluja!

Jézus különböző helyeken magyarázza el, ki Ő nekünk. A mi Istenünk, nem olyan Isten, aki büntetni akar minket. Még egyszer tudatosítsuk magunkban, hogy a mi Istenünk utálja a bűnt, de a bűnöst szereti! Ha a bűneidet valóban megbánod és megtérsz, Jézus nem tesz neked szemrehányást. Ő vár rád.

Az édesanyám mély kapcsolatban élt Jézussal. Szívesen olvasta a Bibliát, és sokat imádkozott. Nekünk, gyerekeknek is ezt a mély hitet adta át, és megtanított szívből imádkozni. Nagy része volt az én evangelizációs szolgálatomban, mert mindig szorgalmasan imádkozott értem és a programjainkért, akár Amerikában, Afrikában, Oroszországban, Fehér-Oroszországban, Szibériában, Romániában, Magyarországon, Ukrajnában, Szlovéniában, Szlovákiában, Bosznia-Hercegovinában, Svédországban, Franciaországban, Ausztriában, Dániában, Svájcban vagy Németországban voltam.

A temetésén, 2002. január 13-án a lelkigyakorlatos csoportunk kilenc országból érkezett 42 személlyel volt jelen, közöttük hét pap. Emberileg nézve ez egy megfoghatatlan véletlen volt, hogy különböző földrészekről ilyen sok ember legyen jelen egy egyszerű keralai asszony temetésén. De ezzel Jézus nagy kegyelmet akart neki adni. Az is, hogy a temetésekor Indiában lehettem, egy hihetetlen egybeesés volt. Minden évben Indiába utazunk egy német csoporttal. Az utazás előkészületei hat hónappal a repülőút előtt kezdődnek. Ebben az évben épp az édesanyám temetése napján érkeztünk Indiába. Így Jézus mindent megszervezett, hogy ezzel a csoporttal egy ilyen nagy dicsőítő csapat segítette a temetési liturgiát. Ebben is annak a jelét látom, mennyire szerette őt Jézus. Isten maga a szeretet. Ő csak a javunkat akarja! Nem akarja, hogy elveszünk! És ezért akarunk teljes odaadással válaszolni. Valóban gyermekek akarunk lenni Istennél, nem felnőttek, akiknek mindent maguknak kell a kezükbe venni és szabályozni, és azt hiszik, mindent jobban tudnak Nála. Nem, én gyermek akarok lenni Nála, és fogni a kezét, Vele járni az utat, amit már elkezdtem. Akkor érezni fogom az Ő nagy szeretetét, és az embertársaimnak is tovább tudom adni ezt a szeretetet!

Alleluja!

(Margaritha Valappila: Jézus ma is él. Marana Tha Kiadó, 2011.)